

hvilke Kommunerne, og at det ikke skal være Staten, og navnlig Indenrigsministeren, der som Overfattedirektør skal have Die med, om Kommunerne virkelig paa forsvaerlig Maade yde de Fattige den fornødne Hjælp. Regjeringen og Administrationen kan ikke paatage sig Ansvar for, at de Fattige paa en forsvaerlig Maade blive understøttede; det maa efter min Mening paahvile Kommunerne og det af mange forskellige Grunde, som vi faa nærmere Leilighed til at komme ind paa under Behandlingen af et Forslag, som er kommet frem senere, ligesom vi ogsaa ville komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal yde direkte Hjælp til Kommunerne til de Fattiges Forsørgelse. Det antager jeg, vil blive drøftet efter den Anledning, som et her fremsørt Forslag fra privat Side vil give. Jeg vil kun i Almindelighed udtale her, at jeg anser det for at være det eneste Rigtige, at al Hjælp og Understøttelse til de Fattige udredes af Kommunerne, og hvis der i sær Nødsid kræves Tilskud, for at Kommunerne kunne fyldestgjøre deres Forpligtelser, maa Hjælpen tilstaaes Kommunerne.

Berg: Ja, at Svaret ikke faldt tilfredsstillende ud for Forespørgerne, have de ærede Medlemmer i Thinget jo sølt. Men naar Udgangspunktet er saa forskjelligt, maatte Svaret jo heller ikke kunne blive tilfredsstillende for os. Den meget ærede Minister mener nemlig ikke, at der er extraordinær Nød paa Jærde blandt Arbejderbefolkningen for Tiden, og jeg med mine ærede Kollegaer tro, at dette er Tilfældet. Den ærede Minister vil føre Bevis derfor ved den Bemærkning, at han ikke har hørt fra Fattigbestyrerne, at de ere blevne overbyrdede med Fattigforsørgelse, og heller ikke — tror jeg, han søiede til — fra de Foreninger, der have med det frie Fattigvæsen at gjøre. Hvad det første Punkt angaar, vil jeg sige, at det er muligt, at der endnu i disse Maaneder ikke er tilgaaet et saa stort Antal Fattige paa den offentlige Fattigforsørgelse, at der i den Retning er begyndt at klages til den ærede Minister, og jeg tror, det er glædeligt, at det er saa, thi det er Bevis for, at der eksisterer saa stor en Skræk for at gaa til den Overlighed, saa at de Vedkommende hellere lide Nød i en Grad, som vi maaste i mange Tilfælde neppe kunne beskrive, end de underkaste sig de Forbringere, som den offentlige Fattigforsørgelse stiller til dem. Naar det skal være Maalet for vor Billie til at hjælpe, at Fattigforsørgelsen ikke er overbebyrdet, skulle vi foreløbig overhovedet ikke tale om vor Villighed til at komme vore trængende Medborgere til Hjælp under extraordinære Forhold, thi saa have vi den jernhaarde Lov, og saa vide Alle og Enhver, hvad de foreløbig have at rette sig efter. Hvad det andet Punkt angaar, at Bestyrerne skulle henvende sig til den ærede Minister, saavidt jeg forstod, ligger det ganske vist meget fjernet; det ligger

naturligt for dem at henvende sig til Kommunalbestyrelsen, med hvem de staa i en vis Forbindelse. Her i Kjøbenhavn have vi, saa vidt jeg veed, ingen legal Bestyrelse for den Del af Velgjørenhedsværket, som udenfor Kjøbenhavn betegnes ved Begrebet „de Fattiges Kasse“; men man har en Understøttelsesforening og efter de Beretninger, vi nylig have hørt fra den, tror jeg ikke, det tyder paa, at den er særdeles tilfreds med de Raar, hvorunder den arbejder, eller med de Midler, den har under Gænde overfor de Døgnhuse, den skal løse. Det er en Kommune, hvor maaste og rimelig nok den største Nød finder Sted for Tiden, og der er Stillingen som nævnt. Jeg vil indrømme, at Kommunalbestyrelsen her — det ligger jo nær nok — vel uden Rigsdagens og Ministerens Opfordring til at gjøre Noget vil gjøre Noget; men det er altid velvilligt, opmuntrende og fremmende Opgangen, naar Lovgivningsmagten under saadanne Forhold kan træde til. Jeg skal imidlertid indrømme, at den ærede Minister ikke her kan tage Initiativ, naar han ikke tror, at det er fornødent, og for saa vidt var det jo godt nok, at vi ikke længere ventede paa, at Ministeren tog Initiativet. Det havde jeg ellers haabet for længere Tid siden. Den ærede Minister mener imidlertid at have en Undskyldning for Regjeringen overfor Arbejdsløsheden, og det er den, at Regjeringen ikke har haft Leilighed til i de senere Aar at udføre større Arbejder, hvorved Folk kunde beskæftiges. Derved sigtes rimeligvis dels til Jernbaneanlæg og dels til Forterne og Befæstningerne omkring Kjøbenhavn. Hvad det Sidste angaar, maa det være Regjeringens egen Skyld, thi den har ikke forlangt Noget i de sidste 3 Aar; men jeg skal med Hensyn til dette bemærke, at jeg ikke vil antage, at den ærede Minister vil ind paa det Princip, at man skal skabe Arbejde, som man ikke af Statshensyn anser for nødvendigt, for at give Folk Noget at beskille. Jeg tror, den dyreste Bistand, man kan yde sine Medborgere, er paa den Maade at anvende Pengene, thi Arbejdslønnen er, som bekendt, kun en meget ringe Del af den Beføstning, som gaar med til disse Arbejder, og den Fortjeneste, som enkelte kunne have, vil tilvisse svie haardt ogsaa til Arbejderne gjennem den Bevilling, der skal ud af Statskassen til Arbejdet i det Hele. Dernæst er det ikke ualmindeligt, at saadanne Arbejder udøve saa godt som ingen eller kun overordentlig ringe Indflydelse paa Arbejderforholdene i det vedkommende Land. Hvor mange vilde f. Ex. Krigsministeren, den høitærede Indenrigsministers Kollega, være kommen til at beskæftige ved sine Forter til 14 Millioner, af hvilke det allerstørste Beløb vilde være gaaet med til Sten, Kanoner og deslige? Hvor mange af Landets Børn vilde der have faaet deres Brød? Og naar vi anlægge Jernbaner, have vi da en Lov for, at Landets Børn